

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. xx. De decem visionibus & consolationibus insignibus quas habuit à
Deo: De prima earum, & qualiter sensit Deum intra animam suam in
quantum est omne bonum. Et quomodo fuerunt ligatæ omnes potentiæ ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

Vigesimum capitulum. De decem visionibus & consolationibus insignibus quas habuit à Deo. Et in hoc eodem capitulo tractatur de prima earum: & qualiter sensit Deum intra animam suam in quantum est omne bonum. Et quomodo fuerunt ligata omnes potentia animæ suæ toto illo tempore: ita quod non poterat neque potuit cogitare nec meminisse alterius alicuius rei creatæ, præter quàm ipsius Dei.

BENEDICTVS Deus, & Pater Domini nostri Iesu qui consolatur nos in omni tribulatione.

In omni enim tribulatione me peccatricem consolari dignatus est, infra enim illud tempus stridendi, de quo supra in decimo octauo passu meæ conuersionis facta est mentio, & post illam illuminationem quam habui mirabiliter, dicendo pater noster, sensi cōsolationem magnam de dulcedine Dei isto modo. Fuit enim mihi inspiratum, & fui tra-

*Conside-
ratio v-
nionis di-
uinitatis
ac huma-
nitatis
Dei.*

Ita ad considerandum benedictam vnionem deitatis & humanitatis Christi, & diuinitatem, & humanitatem in Christo. In cuius contemplatione & delectatione sensi maximam cōsolationem, & fuit maior consolatio quàm fuisset experta. Ita quod per magnam partem illius diei steti in pedibus in cella vbi orabam stupefacta, clausa, & sola, & cor meum erat affectum in illa delectatione, in tantū quod post iacui, & perdidit loquelam: & sociā mea venit ad me, & cogitauit, & credidit quod morerer. Sed me tedeat, quia faciebat mihi impedimētum. Quadam autem vice dum in his perseuerarem, antequam complestem omnia pauperibus erogare, quamuis parum remansisset ad dandum, dum essem in oratione vno sero, nō videbatur mihi quod aliquid sentirem de Deo, & ideo lamentabar, & rogabā Deum hoc modo dicens. Domine id quod fa-

cio, non facio nisi vt inueniam te. Inueniam igitur postquã per-
fecero hæc: & multa similia dice-
bam in oratione: & responsio
facta est mihi ita dicēs. Quid vis?
& ego respōdi: nolo aurum, nec
argentum, immo etiam si dares
mihi totum mūdum, nolo aliud
nisi te. Et tunc respondit dicens.
Studeas diligenter, & propera
te, quia statim quando hoc quod
facis, factum fuerit, tota trinitas
veniet in te: multa etiam alia tūc
promissa mihi fuerūt. Et extraxit
me de omni tribulatione, & di-
misit me cum multa suauitate
diuina, & tunc expectaui, quod
ita fieret sicut mihi dictum erat.
Et ego hæc retuli sociæ meæ in
quadã dubitatione, pro eo quod
in visione magna mihi dicta, &
promissa fuerant, sed tamen di-
miserat me cum multa suauitate
diuina. Post hæc iui ad sanctum
Franciscum apud assisimum, &
tunc in via adimpleta mihi fuit
dicta promissio, & tamen non

compleueram omnia mea erogare pauperib⁹, quamuis parum remāisset, pro eo quod quidam sanctus vir hoc facere debebat, interim mortuus fuit, & cōplere non potuit. Erat enim conuersus per gratiam Dei ad admonitionem meam, & dum iret ad expropriandum se, & ad erogandum suam possessionem pauperibus, in via mortuus est, Deus tamen multa miracula per eum fecit, & sepultura eius habetur in reuerentia. Dum igitur ibam ad sanctum Franciscum apud affissium, ibam per viam orādo, & inter alia rogabam beatum Franciscum, quod ipse impetraret mihi à Deo, vt seruarem bene regulam beati Frācisci quam nouiter promiseram, & gratiam mihi acquireret, quod sentirem aliquid de Christo, & maxime quod faceret me esse, & finire dies meos in paupertate. Pro hac etiā causa vt supra, haberē libertatem paupertatis, iueram Romā ad rogā-

*Regulā
b. Fran-
cisci b.
Angela
voverat
observare.*

dum beatum Petrum, vt ipse acquireret mihi gratiam verę paupertatis. Vnde & meritis beati Petri, & beati Francisci fuit mihi datum ex gratia diuina, vt certissimè sensi, donum verę paupertatis. Dum igitur prædicta in itinere orando postularem, cum peruenissem inter speluncam & viam arctam, quæ ascēdit sursum versus altissimum, & est ultra speluncam, in illo loco dictum est mihi ita. Tu rogasti seruū meum Franciscum, & ego volui mittere alium nuncium. Et ego sum Spiritus sanctus, qui veni ad te, vt darem tibi consolationem, quam alias nūquam gustasti. Et veniam tecum intus in te vsque ad sanctū Franciscum, & modicum perpendent, qui tecum sunt aliqui. Et volo venire loquendo tecum per rotam istam viam, & non dabo finem locutioni, nec tu poteris alteri rei intendere, nisi mihi: quia ego ligavi te & non discedam à te, vsque quo secūda vice

uenies ad sanctum Franciscum,
& tunc discedam à te secundum
istam consolationem. Sed alias à
te non discedam, si me diligas: &
incipit dicere verba quę sequun-
tur, ad prouocandum me ad sui
amorem. Filia mea dulcis mihi,
filia mea tūplum meū, filia mea
delectamentum meum, diligas
me, quia tu es multum dilecta à
me, multo plus quam tu diligas
me. Et sepissime dicebat mihi:
filia & sponsa dulcis mihi: & sub-
inferebat. Ego diligo te plus, quā
aliquam quę sit in valle Spole-
tana. Ergo postquam ego collo-
caui, & paulaui me in te, modo
colloca te in me, & quiesce in
me. Ego fui cum Apostolis, &
videbant oculis corporis, & non
sentiebant me, sicut tu sentis,
postquam autem domum redie-
ris senties aliam dulcedinem,
quam nunquam experta fuisti:
& non loquar tibi sicut nunc so-
lum, sed senties me. Tu rogasti
seruum meum Franciscum spe-

*Amor
Dei ma-
gnus ad
creatu-
ras suas.*

rans cum eo, & per eum quæ desiderabas impetrare, & quia seruus meus Franciscus multum me dilexit, ideo multum feci sibi. Et si esset hodie aliqua persona, quæ me plus diligeret, adhuc sibi plus facerem. Dicebat autem mihi, quod pauci sunt hodie boni, & quod erat pauca fides, & conquerebatur dicens: tantus inquit est amor, quem habeo animæ, quæ diligit me sine malicia, quod modo si esset aliqua quæ perfectè me diligeret, maiorem gratiam facerem ei, quàm alias fecerim sanctis de quibus in tempore præterito multa magna referuntur, quæ Deus fecit eis. Et non est aliquis qui possit se excusare de isto amore, quia omnis persona potest amare Deum: & ipse nõ requirit aliud, nisi vt anima requirat, & diligat eum, quia ipse veraciter diligit eam, & ipse est amor animæ: hæc autè verba profunda sunt. Quod autè Deus fit amor animæ ostè-

debat mihi viua ratione per ad-
uentum suum, & per crucem
quam sustinuit pro nobis, cum
ipse esset ita immensus, & glo-
riosus, & explicabat passionem,
& cætera quæ pro nobis fecit: &
subiungebat. Vide ergo si in me
est aliud nisi amor: & cõprehen-
debat anima mea certissimè,
quod ipse non erat nisi amor.
Conquerebatur autè quod isto
tempore tam paucas personas
inueniebat, in quibus posset po-
nere gratiam suam, & dicebat
quod modo multo maiorè gra-
tiam faceret illis, quos inueniret
modo diligentes se, quam fece-
rit adhuc aliis sanctis, qui fuerunt
hactenus. Dicebat igitur mihi
iterum: filia mea dulcis mihi, ama
me, quia tu es multo plus amata,
quam tu ames me. Amata mea,
ama me: & dicebat. Immensus
est amor quem habeo animæ,
quæ me diligit sine malicia. Et
videbatur mihi quod volebat,
quod anima haberet de illo amo

*De raro
amore ho-
minis ad
Deum.*

re, quem ipse erga animã/habet
 secundum animæ potentiam &
 virtutem, & si hoc tantummodo
 desideraret, ipse complebat. Ite-
 rum dicebat mihi. Amata mea
 sponsa mea ama me, tota enim
 vita tua, comedere, & bibere, &
 tuum dormire, & omne tuum
 viuere, totum placet mihi, si dili-
 gas me. Iterum dixit mihi: ego
 faciam in te res magnas in conf-
 pectu gentiũ, & in te cognoscat,
 & glorificabor & clarificabor, &
 laudabitur nomen meum in te a
 multis gentibus: hæc & alia mul-
 ta similia dixit mihi. Ego autem
 dum audirem ista verba, assigna-
 bam peccata, & considerabam
 defectus meos, & quod nõ eram
 digna illis magnis amoribus, &
 incepti in istis verbis multum du-
 bitare, & dixit anima illi qui mihi
 loquebatur. Si tu esses spiritus-
 sanctus tu non diceres mihi ista,
 quia hæc non conueniunt mihi,
 nec decent: & ego sum fragilis,
 & possum habere inde vanam

*Nota &
imitare.*

gloriam. Et respondit mihi: modo vide, & cogita, si tu de omnibus istis poteris habere vanam gloriam, qua extollaris, ut excas de verbis istis alia cogitando, si potes. Et ego fui conata velle habere vanam gloriā, ut probarem si erat verum hoc quod dixerat, & si erat spiritus sanctus, & incœpi respicere per vineas, ut exirem de illa locutione, & vbi cumque respiciebam, dicebat: nunc vide, contēplare, ista est creatura mea, & sentiebam dulcedinem ineffabilem. Inter hæc autem reducebantur ad memoriam meam omnia peccata mea, & ex parte mei nihil videbā in me, nisi peccata & defectus, & sentiebam in me humilitatē, plus quam nunquam senserim. Plus hæc dixit mihi, quod tantum eram dilecta, quod filius Dei, & Virginis Mariæ se inclinavit mihi, & venerat in me ad loquendum mihi. Dicebat autem mihi Christus: si totus mundus veniret modo te

» cum, tu non posses loqui modo
» alteri: modo enim cum ego tecū
» veniam, venit tecum totus mun-
» dus, & vt daret mihi securitatem
» de dubio, dicebat mihi: ego sum
» qui fui crucifixus pro te, & habui
» famem, & sitim pro te, & tantum
» te dilexi, quod meum sanguinem
» pro te effudi, & dicebat mihi to-
» tam passionem: & dicebat pete
» gratiam pro te, & socijs tuis, &
» pro quibuscumque vis, & para
» te ad recipiendum, quia ego sum
» multo plus paratus ad dandum,
» quam tu ad recipiendum. Anima
» autem mea clamauit, dicens: no-
» lo petere, quia non sum digna: &
» reducebatur ad memoriā meam
» omnia peccata mea. Iterum ani-
» ma mea dicebat. Si tu qui ab ini-
» tio mihi locutus es, esses spiritus
» sanctus, tu non diceres mihi tam
» magna: & si tu esses in me, debe-
» ret esse tanta lætitia in me, quod
» ego viuens non possem sustine-
» re. Et respondit mihi. Nunquid
» esse, vel fieri potest, nisi sicut ego

volō? ideo non do tibi aliam læ-
titiam, neque plus nisi sicut ha-
bes, & ego iam minus ista dedi
alij, & ille cui dedi, iacuit non
sentiēs, nec videns. Et hoc signū *Signum*
irerum do tibi, quod ego sum. *presen-*
Coneris enim nunc loqui cum *tie Do-*
sociis tuis, & cogita alia quæcū- *mini in*
que vis, aut bonum, aut malum, *anima.*
quia non poteris cogitare aliud,
quam de Deo. Ego enim sum so-
lus qui possum ligare mentem.
Hæc autem omnia facio tibi non
pro tuis meritis, sed pro bonitate
mea. Inter hæc reducebantur ad
memoriam omnia mala mea, &
videbam peccata mea, propter
quæ eram digna inferno, & hoc
clarè videbam, plus quam nun-
quam fecerim. Dicebat etiam
mihi: quod si venissem cum aliis,
non talibus sicut erant illi, cum
quibus veneram, quod hæc præ-
dicta non fuissent mihi facta, ne-
que dicta. Ipsi enim aliquo mo-
do perpendebant de langore
meo, pro eo quod ego in omni

72 *De prima consolatione*
verbo recipiebam dulcedinem
magnam, & noluissem peruenire
ad terminum, (neque quod via
illa finiretur omni tempore mū-
di. Quanta autem esset lætitia &
dulcedo Dei, quam ego sentie-
bam, non possem intimare, maxi-
me quando dixit: ego sum spiri-
tus sanctus, qui intro intus in te. Et
similiter quando dicebat omnia
alia, recipiebam magnam dulce-
dinem. Venit igitur mecum usque
ad sanctum Franciscum sicut di-
xerat mihi, & non discessit à me,
& continuauit me cum usque
post comestionem, donec secun-
da vice iui ad sanctum Franciscum.
Igitur secunda vice quando veni
ad Ecclesiam sancti Francisci,
statim quando ego genuflexi in
introitu ostij Ecclesiæ, & vidi
sanctum Franciscum pictum in
sinu Christi, dixit mihi Christus.
Ita te astrictam tenebo, & multo
plus quam possit considerari cum
oculis corporis, & modo est ho-
ra, quod ego te filia dulcis tem-
plum

plum meum delectamentum
meum impleam, & dimittam: di-
xi enim tibi quod pro ista conso-
latione dimitto te; sed nō dimit-
tam te, si me diligas. Et quamvis
esset verbum amarum, tunc ta-
mē in ipso verbo tantam dulce-
dinem sensi, quod fuit delectabi-
lissimum. Et tunc respexi, vt vide-
rem eū oculis corporis & men-
tis, & vidi. Et si quæras, quid vidi.
Vidi veracem rem, plenam maie-
state, immensam, quam nescio
dicere, sed videbatur, quod esset
bonum. Multa autem verba dul-
cedinis dixit mihi: & recedendo
fecit discessum multum placabi-
lem, & cum immensa dulcedine
recessit, & recessit planè, & cum
mora, & non subitò. Inter alia
autem verba dixit mihi ista: filia
mea dulcis mihi, multo plus, quā
ego tibi, templum dilectum
meum, tu habes annulum
mei amoris, & es arrata à me, &
de cætero non discedes à me, &
benedictionem Patris, & Filij, &

*Vidit**Deum
oculis cor-
poris.**Quis sibi
videba-
tur Deus*

D

Spiritu sancti habes tu & consocia tua. Et statim anima clamavit: ô ex quo non recedes à me, non peccabo de cetero mortaliter? Et respondit: hoc non dico tibi. Et cum ego in recessu petuissem gratiam pro socia mea, respondit mihi. Socia tua dabo gratiam aliam. Sic igitur recessit, & noluit quod recedendo ego iacerem, sed starem in pedibus meis. Post recessum suum tamen ego cecidi sedendo, & incepi stridere alta voce, & vociferare & clamare, & stridebam sine aliqua verecundia clamando, & dicendo istud verbû: scilicet. Amor adhuc non cognoui te, quare me dimittis sic? Sed non poteram dicere plus, nisi quod clamando istud, volebâ formare, & dicere, & non poterâ formare, ita includebatur à voce, & à clamore, & ideo non intelligebatur verbum ab audientibus. Hic autem stridor & clamor accidit mihi in introitu ostij Ecclesiæ sancti Francisci vbi post recessum Dei

sedebam languens, & stridens, & clamans in præsentia totius populi, in tantum quod qui mecum venerāt, & noti mei è longinquo stabant erubescerent, credentes aliam esse causam. Reliquit igitur me cum certitudine, & sine dubio, quod ipse qui mihi locutus fuerat, erat Deus. Ego autem præ dulcedine eius, & dolore recessus clamabam, volens mori: & dolor magnus erat mihi, quia non moriebar, & quia remanebam post eum, & omnes compages meæ, tunc disiungebātur. Post ista redij de assissio, & cum magna dulcedine veniebam per viam loquendo de Deo, & erat mihi maxima pœna tacere. Sed conabar abstinere propter societatem. Dixit autē mihi Christus in via reuertendo de assissio: *Donum crucis & amoris Dei intus datū b. Ange. l. e.* do inquit tibi signum, quod ego sum Christus, qui loquor tibi, & sum tibi locutus, & do tibi crucem, & amorem Dei intus in te, & hoc signū erit tecum in æter-

num. Et ego statim illam crucē,
& amorem Dei sentiebam intus
in anima mea, & redundabat in
corpus & sentiebam illam cru-
cem corporaliter, & sentiendo
liquefiebat anima mea in amore
Dei. Postquam vero fui reuerfa,
& manebam in domo, sentie-
bā vnā dulcedinem pacificam,
quietam tam magnam, quod
ipsam nescio dicere, & erat mihi
desiderium moriendi, & erat
mihi tanta pœna viuere propter
illam dulcedinem pacificam, &
quietā, & tantum delectabilem,
quod ipsam nescio exprimere, vt
supra, venirem ad illam dulcedi-
nem, cuius aliquid sentiebam, &
vt non perderem illam, quam
habebā, quod ego desiderabam
mori, & exire de mundo, & vi-
uere erat mihi pœna super pœ-
nam, & dolorem mortis matris
meæ, & filiorum meorum, & su-
per omnem dolorem quem pos-
sem cogitare, & iacebam domi
languida propter prædicta per

octo dies, & clamabam, domine
habeas pietatem de me, & non
permittas me plus remanere in
hoc mundo. Deinceps vero sepe
fensi odores indicibiles, & tanta
fuerunt hæc, & alia, quæ non pos-
sum ea dicere, & verba quidem
pauca referre possum. Sed dele-
ctationem, & dulcedinem quam
fensi, non possum referre. Mul-
totiens autem ista collocutio fa-
cta est mihi, sed non cum tanta
mora, nec cum tanta dulcedine, nec
sic profundè. Postquàm autem reuer-
sa fui de afflictio, & iacebam, sicut
dictum est, socia mea quæ erat mi-
rabilis simplicitatis, & puritatis,
& virginitatis, audiuit vocem unam
tunc sibi dicentem. Spiritus san-
ctus est intus in cella: venit igitur
ad me, & cœpit inquirere dicens.
Dicas mihi istud, quod habes,
quia mihi dictum est, quod ad
te venirem: & ego respondi,
sicut tibi dictum est, placet mihi,
& extunc communicavi sociæ
meæ plura de his secretis.

D iij